

Kære statsminister

Bedsteforældre for Asyl glædede sig over at du i din nytårstale beskrev et Danmark, der har brug for alle og hvor vi bekymrer os om hinanden. Vi har ikke råd til at dele befolkningen op i dem og i os. Forudsætningen for fremgang og sammenhæng er respekt for alles grundlæggende ligeværd.

Nu hvor du som statsminister sætter et nyt regeringshold er der efter vores opfattelse et stærkt behov for, at dit tilsagn om at være statsminister for alle udmøntes i større tolerance og i en mere humanitært baseret politik på de områder, hvor der er problemer med retstilstanden i Danmark, og hvor den konkrete politik ikke lever op til principperne om åbenhed og tolerance.

Bedsteforældre for Asyl har i mere end 2 år kæmpet for en mere anstændig behandling af danske asylansøgere og kritiseret, at der sker brud på de menneskerettigheder, Danmark har tiltrådt, og en nedbrydelse af menneskers psykiske og fysiske helbred gennem mange års udsigtsløse ophold i danske asylcentre. Vi har kritiseret, at ansøgerne ikke kan fungere og udvikle sig som mennesker med uddannelse og arbejde, og at opholdet ødelægger dem, således at mange efter en årrække i asylcentre er langt mere nedbrudte end ved ankomsten til Danmark.

Bedsteforældre for Asyl mener ikke, at alle skal have asyl. Spørgsmålet om asyl må afhænge af en konkret vurdering. Retstilstanden skal imidlertid være i orden.

Regeringsrokaden bør være en anledning til at se på de dele af den danske politik, der ikke fungerer, eller som er i strid med grundlæggende principper som Danmark har tilsluttet sig via tilslutning til internationale konventioner, herunder børnekonventionen.

De børnepsykiatriske undersøgelser af en række asylansøgerbørn med mange års ophold i danske asylcentre har dokumenteret, at Danmark hverken lever op til almindelig medmenneskelighed eller til formelle krav om at sikre barnet ”den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel” (børnekonventionen artikel 3).

En række asylansøgende forældre har i strid med danske myndigheders afgørelse afvist udrejse. De er overbeviste om, at truslerne ved at rejse er endnu større end lidelserne under det fortsatte ophold i Danmark. De ønsker blandt andet at beskytte deres børn. Danske myndigheder kan ikke forsvare en manglende opfyldelse af kravet om beskyttelse og omsorg for børnene med, at det er forældrenes skyld. Danske myndigheder har – med regeringen og integrationsministeren som øverste ansvarlige – særligt ansvar for at beskytte børn, der befinder sig i Danmark. Integrationsministerens afvisning af, at interessere sig for børnenes tarv har været arrogant og er i strid med danske forpligtelser.

Det er Bedsteforældre for Asyl's opfattelse, at når afviste asylansøgere ikke rejser ud frivilligt og ikke kan tvangsudvises, på grund af forholdene i det område de kommer fra, så skal disse afviste ansøgere efter 12-18 måneder have asyl eller opholdstilladelse. Mennesker må ikke på ubestemt tid tvinges til at leve uden udviklingsmuligheder, sikkerhed eller fremtid. Et sådant liv er specielt nedbrydende for børn. Der skal være mulighed for uddannelse og arbejde og et mest muligt normalt liv i ventetiden, og der skal være et fremtidsperspektiv, der kan gøre en ende på uvisheden.

Integrationsministeren har ikke gjort brug af den kompetence hun har til at give opholdstilladelser på grundlag af en konkret vurdering. Vi har derfor også med sorg noteret, at de muligheder, der allerede findes i loven for at give afviste asylansøgere mere tålelige vilkår, ikke udnyttes. Vi

appellerer til, at det som led i det bebudede serviceeftersyn på loven og den administrative praksis indskræpes, at lovens muligheder skal bruges.

Den måde asylansøgere behandles på, fører i disse år til at en række mennesker bliver så dårlige, at deres muligheder for at blive velfungerende medborgere i Danmark eller et hvilket som helst andet sted, forringes væsentligt. Det er i særlig grad en trussel mod de børn og unge, der er anbragt i en håbløs og udsigtsløs situation.

Vi taler i Danmark om, at der er brug for alle hænder. Men perspektivet i den danske praksis er, at en lille gruppe mennesker efter år med flugt og uvished under alle omstændigheder vil forblive i Danmark, fordi de ikke kan udsendes. Når dette endeligt erkendes, vil de være så ødelagte, at de ikke vil kunne bidrage positivt til det danske samfund, men alene være en belastning. Samtidig med at politikken er ødelæggende for disse mennesker, fører den således til voksende problemer og øgede udgifter i det danske samfund.

Vi har primært en forpligtelse overfor en lille gruppe mennesker, der i disse år får deres liv ødelagt i danske asylcentre. Men en politik baseret på tolerance og større respekt for disse menneskers rettigheder, vil være til gavn for hele det danske samfund.

På vegne af Bedsteforældre for Asyl

15. februar 2010

Karen Vad
Claus Bornemann
Eva Truelsen
Ana Carlsen
Alfred Dam
Heidi Hansen
Henrik Prehn
Sus Rostrup